

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **JUDr. Š. S.**, zastúpeného advokátom *JUDr. J. K., CSc.*, proti odporcovi: **Slovenská advokátska komora**, zastúpenému *JUDr. E. B., advokátkou*, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory v Bratislave z 19.marca 2004, o návrhu na prerušenie konania, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. júla 2011, č. k. 3Sp 13/2005-219, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. júla 2011, č. k. 3Sp 13/2005-219 **o d m i e t a**.

Účastníkom súd náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave uznesením z 28. júla 2011, č. k. 3Sp 13/2005-219 podľa § 109 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žiadosť navrhovateľa o prerušenie konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3Sp 13/2005, predmetom ktorého je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu z 19.marca 2004.

Po preskúmaní návrhu navrhovateľa na prerušenie konania dospel krajský súd k záveru, že neexistujú dostatočné dôvody na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 OSP, nakoľko neprebíha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá by mohla mať vplyv

na rozhodnutie súdu v tomto konaní a tiež, že návrh neobstojí pre jeho neurčitosť, neodôvodnenosť a bezpredmetnosť.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ odvolanie a žiadal, aby odvolací súd uznesenie krajského súdu zrušil, nakoľko podľa jeho názoru súd prvého stupňa pochybil, keď pri svojom rozhodovaní vychádzal z rozhodnutí iných súdov v podobných veciach a tiež namietal nesúlady zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii s Ústavou Slovenskej republiky.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril podaním z 26. septembra 2011, v ktorom žiadal uznesenie krajského súdu ako vecne správne potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 250ja v spojení s § 246c OSP preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je potrebné odmietnuť.

Podľa § 202 ods. 3 písm. a) OSP, odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým sa upravuje vedenie konania.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Podľa § 246c ods. 1 pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. **Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.** Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

V danom prípade je nepochybné, že krajský súd rozhodoval o prerušení konania podľa § 109 ods. 2 OSP, ktoré ustanovenie patrí do tretej časti OSP, ktorej ustanovenia sa podľa § 246c ods. 1 OSP použijú pre konanie v správnom súdnictve primerane.

V § 109 ods. 2 OSP sú vymenované prípady, kedy súd môže prerušiť konanie, či už na návrh účastníka, alebo aj bez takéhoto návrhu, ak neurobí iné vhodné opatrenie.

V danom prípade konajúci súd dospel k záveru, že nie je potrebné prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 OSP a preto návrh na prerušenie konania zamietol.

Otázkou zostáva, či takéto rozhodnutie, t. j. rozhodnutie, na základe ktorého súd pokračuje v konaní, je rozhodnutím, proti ktorému zákon pripúšťa opravný prostriedok, alebo je možné toto rozhodnutie považovať za rozhodnutie upravujúce vedenie konania, proti ktorému odvolanie prípustné nie je.

Za rozhodnutia upravujúce vedenie konania sa považujú v zásade tie, ktoré nemajú vplyv na rozhodnutie vo veci samej, týkajú sa otázok, ktoré v záujme hospodárneho vedenia konania vyžadujú rýchlejšie riešenie, ale bez toho, aby odopretie možnosti odvolania mohlo byť na ujmu práv účastníkov alebo tretej osoby a súd nimi nie je viazaný, t. j. môže ich zmeniť bez toho, aby bolo potrebné podať odvolanie.

V danom prípade môže súd aj po takomto zamietajúcom rozhodnutí opätovne kedykoľvek rozhodnúť o prerušení konania podľa § 109 ods. 2 OSP, ak nastanú skutočnosti odôvodňujúce takýto postup a súd bude považovať takéto rozhodnutie za potrebné.

Navyše, podľa názoru odvolacieho súdu v prípade, ak konajúci súd dospeje podľa § 109 ods. 2 OSP k záveru, že nie sú splnené podmienky na prerušenie konania a návrh účastníka, ktorý toto prerušenie žiadal, uznesením zamietne, ide o analogický prípad, kedy súd v prerušenom konaní pokračuje, len čo odpadla prekážka, ktorá bola pôvodne dôvodom prerušenia (§ 111ods. 2 OSP). Aj v takomto prípade súd vydá uznesenie o pokračovaní v konaní, ktoré však účastníkom ani nedoručuje a proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

Vzhľadom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je rozhodnutím ktorým sa upravuje vedenie konania, a preto krajský súd pochybil, keď v poučení o opravnom prostriedku uviedol, že proti tomuto uzneseniu je odvolanie prípustné v lehote 15 dní od jeho doručenia.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd SR odvolaniu navrhovateľa nevyhovел a toto ako podané proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP odmietol.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 250k OSP s tým, že neúspešnému navrhovateľovi ich náhradu nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 16. novembra 2011

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Nikoleta Adamovičová